

רע"פ 3435/17 - רונן ניר נגד עיריית רחובות

בבית המשפט העליון

רע"פ 3435/17

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: רונן ניר

נ ג ד

המשיבה: עיריית רחובות

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), מיום 15.12.2016, בעפ"א 8430-09-16

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

הבקשה שבכותרת הועברה זה עתה לטיפול.

1. מדובר בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), מיום 15.12.2016, בעפ"א 8430-09-16, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לעניינים מקומיים ברחובות (כב' השופט מ' פירר), מיום 12.4.2016, בח"נ 30903-10-15, בו הושת עליו קנס בסך של 1,500 ש"ח.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 20.9.2015 הוגש נגד המבקש, לאחר שביקש להישפט, כתב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים ברחובות. על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.10.2014 בשעה 12:58, החנה המבקש את רכבו ברחוב אריה שושן ברחובות, כאשר שני גלגלי הרכב מצויים על המדרכה. כתב האישום מייחס למבקש חנייה על מדרכה, עבירה לפי סעיף 10(א)(3) לחוק העזר לרחובות (העמדת רכב וחנייתו), התשס"ח-2008. ביום 12.4.2016, לאחר שמיעת ראיות, הורשע המבקש בדינו. ביום 26.7.2016 בית המשפט (כב' השופטת א' הובר היימן) השית על המבקש את העונש המפורט לעיל, בקובעו כי חרף העובדה שהמדובר בעבירה מסוג של ברירת משפט, אשר הקנס הנקוב בצידה הינו סך של 250 ש"ח, המבקש ניהל הליך הוכחות מלא. משכך, העונש על העבירה שאותה ביצע הוא הקנס הקבוע בסעיף 254 לפקודת העיריות [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), העומד על סך של 3,600 ש"ח.

3. המבקש ערער על פסק הדין האמור לפני בית המשפט המחוזי, וטען כנגד קביעתו של בית המשפט לעניינים מקומיים לפיה משטח בצורת משולש המצוי בפינתו של חניון, התחום באבן שפה הצבועה כחול-לבן, אשר משתי צלעותיו מצויות חניות כלי רכב ובצלעו השלישית ניצבת חומה גבוהה - מהווה מדרכה. לשיטת המבקש, בית המשפט יישם באופן מרחיק לכת את המבחנים שנקבעו בפסיקה להגדרת "מדרכה", וזאת, בניגוד לראיות שהוצגו לפניו. המבקש הוסיף כי המשטח שעליו החנה את רכבו אינו יכול להיקרא "מדרכה", מכיוון שהוא חלק בלתי נפרד מחניון ואינו משמש מעבר להולכי רגל. מנגד, המשיבה טענה כי פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים מנומק דיו ומיישם נכונה את ההלכות שנקבעו לעניין הגדרת "מדרכה".

4. ביום 15.12.2016 בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על כל רכיביו. נקבע כי בית המשפט לעניינים מקומיים נתן משקל לכל טיעוני המערער והמשיבה, ניתח את חומר הראיות בקפידה, בסבירות ובהתאם לפסיקה והגיע למסקנות משפטיות נכונות באופן שלא מעיד כי נפלה שגגה עובדתית או משפטית מלפניו. בפסק דינו ניתח בית המשפט המחוזי את הגדרת המושג "מדרכה" לפי החוק והפסיקה וקבע כי אין כל ספק שהמקום שבו החנה המבקש את רכבו נכנס תחת הגדרה זו. זאת, בין היתר, נוכח הקביעות הבאות: השטח שעליו המבקש החנה את רכבו הינו שטח מוגבה; צורת השטח איננה מאפשרת חניית כלי רכב עליו; המשכו הישיר של השטח הינו פס מדרכה צר הממשיך ויוצא מהחניון; מיקומו של השטח הוא בשולי חניון, היכן שנדרש מקום למעבר הולכי רגל, והמשטח אף שימש בפועל למעבר הולכי רגל. באשר לגזר הדין נקבע כי בשים לב לכך שהעונש המירבי שניתן היה להשית על המבקש עומד על סך של 3,600 ש"ח, ובהתחשב בזמן השיפוטי הרב ובכספי הציבור שבזבזו נוכח ניסיונותיו של המבקש - שלא צלחו - לעורר שאלה או סוגיה משפטית בעניינו, חלף תשלום הקנס בסך 250 ש"ח שהוטל עליו, העונש שהושת עליו הינו סביר.

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שלפני - כאשר לטענת המבקש, הערכאות הקודמות שגו בכך שלא יישמו נכונה את ההלכות והמבחנים שנקבעו בפסיקה ביחס להגדרת המונח "מדרכה". לשיטת המבקש, הערכאות הקודמות חרגו מסמכותן ורוקנו מתוכן את מבחני ה"מיקום" וה"יעוד" שנקבעו בפסיקה כמבחנים להגדרת המונח "מדרכה".

דיון והכרעה

5. לאחר עיון בבקשה ובחומר שצורף לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים מיוחדים שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, בעלת השלכות ציבוריות, החורגות מעניינים של הצדדים הישירים להליך, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: רע"פ 523/13 דזנשוילי נ' מדינת ישראל (25.8.2015); רע"פ 8421/16 מחאמיד נ' מדינת ישראל (20.11.2016); רע"פ 916/17 בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.4.2017)). לאחר בחינת הבקשה נחה דעתי כי היא אינה עומדת באמות המידה המצומצמות למתן רשות ערעור. כל טענתו של המבקש היא כי בית המשפט הפעיל בצורה לא נכונה את ההלכות והמבחנים שנקבעו בפסיקה להגדרת המונח "מדרכה". כלומר, גם לשיטתו של המבקש, עניינו אינו מעלה לדיון שאלה בעלת חשיבות ציבורית להכרעה, אלא לכל היותר מציף מקרה פרטני שבו בתי המשפט, לדעתו, לא יישמו כראוי את ההלכות הקיימות.

אף לא מצאתי כי בנסיבות המקרה נגרם למבקש עיוות דין. למבקש ניתנה יותר מהזדמנות אחת לשטוח את טענותיו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, שהתייחס בכבוד ראש ובפירוט למציאות המשפטית שהמבקש העלה, וזאת למרות שמדובר בעבירה "קלה" יחסית. בהמשך זכה המבקש להעלות את השגותיו גם לפני בית המשפט המחוזי, שדחה בפסק דין מקיף ומנומק את טענותיו. די בטעמים אלו כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה שלפני.

7. מעבר לנדרש אומר כי אף לגופם של דברים, דין הבקשה להידחות. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי לא נפל פגם בדרך יישומו את ההלכה שנקבעה בע"פ 50/71 בר-שלום נ' מדינת ישראל, פ"ד כה (1) 679 (1971) ובפרט ביישמו את מבחן הייעוד על נסיבות המקרה. זאת, בהתבסס על קביעתו העובדתית של בית המשפט לעניינים מקומיים לפיה לא רק שהשטח שעליו החנה המבקש את רכבו מיועד לשימושם של הולכי רגל, אלא שהולכי רגל אף עושים בו שימוש בפועל.

8. גם טענת המבקש נגד חומרת העונש שהושת עליו, דינה להידחות. הלכה היא כי ככלל, לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש, אלא במקרים מיוחדים בהם מתגלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.8.2009); רע"פ 3830/15 בוזגלו נ' מדינת ישראל (8.7.2015); רע"פ 5463/16 עואודה נ' מדינת ישראל (11.7.2016)). במקרה זה, לא מצאתי כי העונש שהושת על המבקש מצדיק, בנסיבות העניין, התערבות ב"גלגול שלישי".

נוכח כל האמור לעיל הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"א בניסן התשע"ח (27.3.2018).

ש ו פ ט